

Ik heb dorst

Inhoudsopgave

Voorwoord	11
De werken van Thérèse van Lisieux	15
Inleiding	17
De dorst van Jezus	18
De bron verlangt gedronken te worden	21
God is het Goede dat zichzelf schenkt	22
De gevoelens van God	23
Hoofdstuk 1	
Thérèse van Lisieux: Jezus troosten	27
Leven uit liefde	28
Jezus' dorst lessen	29
Pranzini	30
De kreet van Jezus aan het kruis	32
De kleine weg	34
De wetenschap van de liefde	37
Hoofdstuk 2	
Moeder Teresa: Jezus' dorst lessen	41
De eerste stappen met Thérèse van Lisieux	42
Religieuze en onderwijzeres	44
In dienst van de armen	45
De honger van God	47
De vruchtbaarheid van het gebed	49
Missie van liefde	50
Heiligheid voor iedereen	53
Brief van paus Johannes Paulus II aan de congregatie	54

Hoofdstuk 3

Geef Mij te drinken	57
Bij de bron	57
De gave van God	60
Aanbidden in geest en waarheid	62
De Verlosser van de wereld ontvangen	66
Het levende water van het gebed	68

Hoofdstuk 4

Dit alles hebt ge voor Mij gedaan	73
De barmhartige Samaritaan	73
De bedelaar om liefde	74
De minste der mijnen	76
Twee concrete voorbeelden	79
Gebed van moeder Teresa	82

Hoofdstuk 5

Het Hart door liefde gewond	85
De verlaten herder	86
De wond van de liefde	88
De uitwisseling van harten	89
De stilte van de liefde	92
De nacht van het niets	95
God verliezen	97
De gave van de vreugde	100

Conclusie

De heilige Drie-eenheid als vuur van liefde	105
De hefboom van het gebed	106
De Gevangene van liefde	110

Appendix 1:

Offerande aan de Barmhartige Liefde	113
--	-----

Appendix 2:

Geestelijk testament van moeder Teresa	117
---	-----

Appendix 3:

Interview met pater Brian Kolodiejchuk,125

Missionaris van Naastengeliefde, postulator van het
zaligverklaringsproces van moeder Teresa

De heiligverklaring van moeder Teresa131

Appendix 4:

Heer, als ik honger heb133

Voorwoord

Dit boek heeft iets duizelingwekkends. Twee heiligen: de één was al 13 jaar overleden, toen de andere geboren werd. Toch zijn het 'zussen' van elkaar. Geestelijke zussen, die allebei door hetzelfde woord van Jezus geraakt zijn. Beiden zijn na hun dood immens populair geworden en door tallozen vereerd, aangeropen en waar mogelijk nagevolgd. Twee vrouwen die de Kerk van de twintigste en eenentwintigste eeuw mee gevormd hebben. We kennen hen als Thérèse van Lisieux en moeder Teresa van Calcutta.

Jacques Gauthier is een Canadees, gehuwd, schrijver van zo'n vijftig geestelijke boeken. Hij zocht naar hetgeen deze twee heiligen ten diepste verenigde. Hij laat in dit boek zien hoezeer zij aan elkaar verwant zijn en hoezeer zij complementair zijn. Verwant in hun ontvankelijkheid voor de liefde van Jezus en hun grenzeloze beschikbaarheid voor Hem en de medemensen. Complementair in hun levenswijze: de één als verborgen slotzuster in Lisieux en de ander als wereldreiziger en gastspreker bij de VN; de één jong gestorven zonder grootse werken, de ander liet als 87-jarige een wereldwijde congregatie na.

Dit boek is geen beschrijving van hun levens. Gauthier richt zich vanaf het begin op het wezenlijke van hun beleving. Hij begint nog centraler, niet bij Thérèse en Teresa, niet in Lisieux en Calcutta, maar in Jeruzalem, op Calvarië. Daar klonk uit de mond van de stervende Jezus: "Ik heb dorst." Aan de hand van de spiritualiteit en geschriften van de 'beide Thérèse's' laat Gauthier deze kreet weerklinken. Het is immers God de Zoon die dit roept, juist op het moment dat Hij zich helemaal offert aan zijn Vader voor het heil van de mensen. Juist op het moment dat Hij openbaart hoe onpeilbaar diep de liefde van God is.

Dit boek is in zekere zin op elke bladzijde een weerklank van die dorstkreet van Jezus. Hoofdstukken 1 en 2 introduceren Thérèse en moeder Teresa en hun antwoord op dit woord van de Heer. Gauthier schrijft in hoofdstuk 5: "Van Samaria tot Calvarië, van Granada tot Paray-le-Monial, van Lisieux tot Calcutta, het is altijd dezelfde kreet van Jezus die klinkt over de nacht van de wereld." Samaria is de plaats van de Samaritaanse bij de put, aan wie Jezus vraagt: "Geef Mij te drinken." Heel hoofdstuk 3 is een lange overweging bij deze gebeurtenis. Calvarië was, zoals gezegd, de berg vanwaar de kreet de wereld over klonk en de eeuwen door blijft klinken: "Ik heb dorst". Hoofdstuk 4 richt zich vooral op de verborgen aanwezigheid van Jezus in de armsten der armen en laat zien hoe de beide 'Thérèse's' in heel kleine gebaren de naastenliefde beoefenden. Hoofdstuk 5 richt de blik naast Lisieux en Calcutta op Spanje en Zuid-Frankrijk. Granada is de Spaanse stad van Teresa van Avila, de 'derde Thérèse', en Johannes van het Kruis. In Paray-le-Monial toonde Jezus zijn Hart aan Margaretha-Maria Alacoque, als een zichtbaar symbool van zijn dorst naar liefde. Natuurlijk belicht Gauthier ook uitvoerig de donkere nacht, waar Thérèse en moeder Teresa doorheen zijn gegaan, of beter gezegd, die zij tot het laatste moment van hun leven gedragen hebben, in verbondenheid met hun gekruisigde Heer.

Twee langere teksten aan het eind vormen, om het zo te zeggen, de testamenten van deze 'genieën van de liefde': de toewijding van Thérèse aan de Barmhartigheid en een 'laatste' brief van moeder Teresa aan haar congregatie. (appendices 1 en 2)

Het verschijnen van de Nederlandse vertaling van dit boek markeert ook drie belangrijke momenten. Allereerst het Jaar van Barmhartigheid (8 december 2015 - 20 november 2016). Een jubileumjaar dat in zekere zin de vrucht is van een decennialange voorbereiding die zich in personen laat herkennen: Thérèse, zuster Faustina, Marthe Robin, moeder Teresa, en paus Johannes Paulus II en dus ook na

de afloop ervan in zekere zin 'doorgaat'. Paus Franciscus blijft altijd alles zichtbaar houden op Jezus. In zijn bul voor het Jubileumjaar *Het Gelaat van de barmhartigheid* schreef hij: "De Kerk voelt sterk de behoefte om de barmhartigheid van God te verkondigen. Haar leven is authentiek en geloofwaardig, wanneer zij van de barmhartigheid haar overtuigde boodschap maakt. Zij weet dat vooral op een ogenblik als het onze, dat vol grote verwachtingen en tegenstellingen is, haar eerste taak is allen binnen te leiden in het grote mysterie van de barmhartigheid van God door het gelaat van Christus te aanschouwen." (nr. 25)

Het tweede moment is de heiligverklaring van moeder Teresa in Rome op zondag 4 september 2016, de vooravond van haar sterfdatum, tijdens een bijeenkomst voor allen die zich inzetten voor de werken van barmhartigheid. Met de heiligverklaring bevestigt de Kerk, dat moeder Teresa een voorspreekster én voorbeeld is voor de universele Kerk, ja, voor de hele mensheid.

Ook aan een derde moment kan dit boek niet voorbijgaan, zoals geen enkel katholiek boek uit deze periode van de Kerk: de beweging van de heilige Geest die aanspoort tot nieuwe evangelisatie én Eucharistische aanbidding. Thérèse is patrones van de 'missie' en in die zin ook van de evangelisatie. Moeder Teresa zal benadrukken dat elke activiteit, of het nu de verzorging van de armen of evangeliseren is, altijd gedragen moet worden door tijden van stille aanbidding van Jezus in de heilige Hostie.

Twee heiligen uit de twintigste en eenentwintigste eeuw. Voor hen is het bestaan van God vanzelfsprekend en daarom hoeven ze geen tijd en energie te geven aan een zoektocht. Ze kunnen 'aan de slag'. Op overtuigende wijze laten zij zien, dat het woord van de Heer waar is: "Wie zijn leven verliest omwille van Mij en het Evangelie, zal het redden." (Marcus 8,35) Wat maakt een 'leven' geslaagd? Een vraag die actueler lijkt dan ooit. Werkelijk succes en geluk zijn voor de 'happy few' en dan nog erg broos. Ook popsterren die miljonair zijn gaan (soms jong) dood.

Topsporters verliezen hun snelheid en kracht boven de dertig. Krampachtig proberen we te grijpen en vast te houden. Volgens de Heer zijn we dan eigenlijk aan het 'verliezen'. Thérèse en moeder Teresa hebben echter 'losgelaten', 'zich verloren' in het gebed en de naastenliefde. Ze hebben niet gegrepen, maar gegeven. Daarom gaat er een weldadige indruk van hen uit. Diep in ons hart weten we: zo zou het leven geleefd moeten worden.

Dit boek van Gauthier heeft dus iets duizelingwekkends. Al lezend wordt men door Thérèse en moeder Teresa meegenomen om zich in de bron van de Barmhartigheid te storten, de dorst van Jezus. Er staan geen bijzaken in en de schrijver wijkt niet van deze dynamiek af. Aan het eind is de lezer anders geworden. Wat dat is, is moeilijk te zeggen. Zich meer bewust van Gods grote liefde en van de eigen beperktheid? Dankbaar voor wegverkenner en wegbereiders als Thérèse en moeder Teresa? Maar het lijkt dieper te gaan. Wie dit boek rustig met een open hart leest, krijgt dorst. De dorst naar een leven met en voor God en we horen Jezus zeggen: "Wie dorst heeft kome tot Mij." (Johannes 7,37) En na dit boek zullen we het telkens weer horen in ons gebed, tijdens de Mis, in voorbereiding op de biecht, maar ook op straat, op het werk, in het gezin, via de nieuwsberichten ... Telkens weer horen we Hem fluisteren of roepen: "Ik heb dorst."

Helen Opstal
Jeroen Smith pr.
Stichting Katholiek Alpha Centrum

26 augustus 2016
Geboortedag van Agnes Gonxha Bojaxhiu, moeder Teresa